

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО ТА СУДОВА ДОПОМОГА МІЖНАРОДНОГО КРИМІНАЛЬНОГО СУДУ: НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ПІДСТАВИ ТА ФОРМИ ЗДІЙСНЕННЯ

INTERNATIONAL COOPERATION AND JUDICIAL ASSISTANCE OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT: LEGAL BASE AND FORMS OF THE IMPLEMENTATION

Перепьолкін С.М.,

кандидат юридичних наук, доцент,

старший викладач кафедри теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

У статті досліджено нормативно-правові підстави та форми здійснення міжнародного співробітництва та судової допомоги Міжнародним кримінальним судом. Проаналізовано особливості здійснення Міжнародним кримінальним судом міжнародного співробітництва та допомоги з державами – учасниками Римського статуту, державами, що не його учасниками, міжнародними міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями. Встановлено, що на відміну від держав – учасниць Римського статуту, які зобов'язані виконувати запити Суду, прийняття рішення щодо задоволення запиту держави – учасниці Римського статуту є правом Суду, а не його обов'язком. Визначено, що у відносинах між Судом та державами, що не є учасниками Римського статуту, міжнародними міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями основними нормативно-правовими підставами здійснення співробітництва та надання допомоги є спеціально укладені між ними міжнародні угоди (спеціальні домовленості або угоди).

Ключові слова: міжнародне співробітництво, судова допомога, запит, Міжнародний кримінальний суд, Римський статут, міжнародні угоди.

В статье исследованы нормативно-правовые основания и формы осуществления международного сотрудничества и судебной помощи Международным уголовным судом. Проанализированы особенности осуществления Международным уголовным судом международного сотрудничества и помощи с государствами – участниками Римского статута, государствами, которые не являются его участниками, международными межправительственными и международными неправительственными организациями. Установлено, что в отличие от государств – участников Римского статута, которые обязаны выполнять запросы Суда, принятие решения об удовлетворении запроса государства – участника Римского статута является правом Суда, а не его обязанностью. Определено, что в отношениях между Судом и государствами, не являющимися участниками Римского статута, международными межправительственными и международными неправительственными организациями основными нормативно-правовыми основаниями осуществления сотрудничества и оказания помощи являются специально заключенные между ними международные соглашения (специальные договоренности или соглашения).

Ключевые слова: международное сотрудничество, судебная помощь, запрос, Международный уголовный суд, Римский статут, международные соглашения.

The legal basis and forms of implementation of the international cooperation and judicial assistance by the International Criminal Court are examined in the article. The features of the implementation by the International Criminal Court of the international cooperation and assistance with the member countries of the Rome Statute, countries which are not its members, international intergovernmental and international nongovernmental organizations were analyzed. It was established that unlike the member countries of the Rome Statute which are required to run queries of the Court, the decision to meet the request of a member country of the Rome Statute is a right of the Court, not its obligation. It was determined that in the relations between the Court and countries which are not members of the Rome Statute, international intergovernmental and international nongovernmental organizations, the main legal bases for their cooperation and assistance are specifically concluded international agreements (special agreements or arrangements).

Key words: international cooperation, judicial assistance, request, International Criminal Court, Rome Statute, international agreements.

Постановка проблеми. Правилам здійснення Міжнародним кримінальним судом (далі – МКС або Суд) міжнародного співробітництва та судової допомоги з метою гарантування безпеки потерпілих, потенційних свідків та членів їхніх сімей, притягнення до відповідальності винних у скоєнні тяжких міжнародних злочинів, що загрожують миру, безпеці та добробуту у відносинах як між народами, так і всередині кожного з них, та виконання призначених Судом покарань приділяється значна увага у змісті Статуту Міжнародного кримінального суду (далі – Римський статут або Статут) від 17 липня 1998 р., у Правилах процедури доказування та інших документах, що регламентують діяльність Суду. Їх дотримання, виконання та використання усіма державами, що сповнені рішучості покласти край безкарності осіб, які вчиняють такі злочини, і тим самим сприяти попередженню подібних злочинів повинно гарантуватись та забезпечуватись без будь-яких умов та затримок. Із цією метою держави – учасниці Римського статуту повинні забезпечити наявність на національному рівні дієвих заходів та процедур, прийнятих для реалізації всіх форм співробітництва, що використовуються Судом, а держави, що не є його учасниками, додатково узгодити таку можливість із Судом на основі спеціальної домовленості, угоди або у будь-якій іншій спосіб.

Дослідження зазначеної проблематики має як науковий, так і практичний інтерес. Так, для українських тео-

ретиків та практичних працівників воно є актуальним у зв'язку із визнанням нашої державою юрисдикції МКС на умовах, визначених ч. 3 ст. 12 Римського статуту, та взяттям зобов'язання забезпечити здійснення співробітництва з Судом без будь-яких затримок або винятків.

Аналіз останніх досліджень та публікацій свідчить про те, що характеристики нормативно-правових підстав участі МКС у відносинах міжнародного співробітництва та судової допомоги, а також форм їхнього здійснення у наукових публікаціях не було приділено належної уваги. Поза увагою дослідників, зокрема, залишилось питання здійснення Україною співробітництва з МКС на умовах, визначених ч. 3 ст. 12 Римського статуту.

Серед вітчизняних та закордонних науковців, що займалися висвітленням діяльності МКС та розвивали у своїх працях ідеї міжнародної кримінальної відповідальності, слід згадати таких, як К. Амбос, М.В. Буроменський, Ш. Бассіуні, А. Бос, В.С. Верешетин, М.М. Гнатовський, Н.В. Дрьоміна, А. Кассезе, Ю.М. Колосов, Дж. Кроуфорд, Ф. Кірш, Д.Б. Левін, Р. Мей, Дж. Мерфі, В.П. Нанда, А.В. Наумов, В.П. Панов, А. Пеле, Ю.О. Решетов, Т.Л. Сирроїд, В.М. Точилівський, Г.І. Тункін, М.О. Ушаков, Р.Б. Філіпс, І.В. Фісенко, А. Ціммерман, С.В. Черниченко та ін.

Висвітленню окремих аспектів міжнародного співробітництва та судової допомоги МКС присвятили свої пра-

ці І.В. Гранкін, С.С. Дікман, М.І. Костенко, М.Г. Михайлов та ін.

Мета статті полягає у характеристиці нормативно-правових підстав та форм здійснення міжнародного співробітництва та судової допомоги МКС.

Виклад основного матеріалу. Нормативно-правові підстави здійснення міжнародного співробітництва та судової допомоги між МКС, з одного боку, та державами – учасниками Римського статуту, державами, що не його учасниками, та міжнародними організаціями – з іншого визначаються міжнародно-правовими актами та документами, що мають різну правову природу. Разом із цим, на нашу думку, вказана властивість дає змогу розділити всі підстави участі МКС у відносинах міжнародного співробітництва та судової допомоги на дві групи – основні та додаткові. Основними нормативно-правовими підставами, безумовно, є Римський статут, Правила процедури доказування та міжнародні угоди, що укладаються від імені МКС із державами та міжнародними організаціями. Щодо додаткових підстав, то до них доречно віднести Регламент Секретаріату, Фінансові положення і правила МКС, Доповіді МКС та Резолюції Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН), у змісті яких постійно наголошується на необхідності здійснення державами, ООН та іншими міжнародними і регіональними організаціями ефективного та всебічного співробітництва і допомоги з МКС.

Природно, що основний обсяг міжнародного співробітництва та допомоги здійснюється Судом із державами – учасниками Римського статуту (далі – держава-учасниця), ч. 9 якого визначає загальні засади взаємодії між ними, а Глава 11 Правил процедури доказування є безпосереднім інструментом для застосування відповідних положень Римського статуту.

Так, відповідно до ст. 86 Статуту держави-учасниці зобов'язуються всебічно співпрацювати з Судом у проведеному ним розслідуванні злочинів, що підпадають під юрисдикцію Суду, і здійсненні кримінального переслідування за ці злочини. У свою чергу, відповідно до ст. 87 Статуту Суд має право звертатися до держав-учасниць із запитом (проханнями) про співробітництво, зміст яких, разом із пов'язаними з ними документами, повинен зберігатися запитуваною державою в таємниці, за винятком, коли їх розкриття є необхідним для виконання запиту [1].

Щодо мови такого запиту, то, як і будь-які документи, що з ним пов'язані, запит надсилається державі однією з її офіційних мов або однією з робочих мов Суду, яку запитувана держава визначила під час ратифікації, прийняття, затвердження або приєднання до Римського статуту, або супроводжується перекладом на одну з таких мов. Запити Суд може надсилати державі-учасниці дипломатичними або будь-якими іншими каналами, визначеними такою державою під час висловлення згоди на обов'язковість Римського статуту для неї. Коли це доцільно, запити можуть також надсилатися через Міжнародну організацію кримінальної поліції або через відповідну регіональну організацію.

У змісті Римського статуту та Правил процедур доказування відсутня окрема стаття, у якій було б визначено вичерпний перелік запитів про співробітництво. Однак на основі проведеного аналізу положень ч. 9 Римського Статуту та Глави 11 Правил процедур доказування можна дійти висновку, що Суд може звертатися до держав-учасниць із запитом про арешт і передачу особи в його розпорядження; про здійснення попереднього арешту розшукуваної особи; про транзит арештованої особи з метою передачі її у розпорядження Суду. Охарактеризуємо коротко кожен із вищезазначених запитів.

Отже, запит про арешт і передачу особи в розпорядження Суд може направити будь-якій державі, на території якої може перебувати така особа. Його виконання є

обов'язковим для держав-учасниць та повинно здійснюватися згідно з вимогами ч. 9 Статуту та процедур, передбачених законодавством як запитуваної держави, так і держави, що приймає арештовану особу для подальшої її передачі у розпорядження Суду. При цьому терміни і порядок передачі додатково узгоджуються Секретарем Суду із запитуваною державою по кожному запиту окремо та можуть бути переглянуті.

У невідкладних ситуаціях до пред'явлення запиту про передачу особи у розпорядження та пов'язаних із ним документів Суд може звернутися до держави із запитом про здійснення попереднього арешту розшукуваної особи. Водночас, якщо запитувана держава після здійснення попереднього арешту протягом 60 днів не отримає від Суду запит про передачу особи у розпорядження та пов'язаних із ним документів, арештована особа може бути звільнена з-під варти. Вказана обставина жодним чином не впливає на можливість здійснення арешту та передачі такої особи у розпорядження Суду в подальшому, одразу після отримання державою відповідного запиту та пов'язаних із ним документів.

Звернення Суду до держав-учасниць із запитом про транзит може мати місце з метою отримання дозволу на перевезення арештованої особи через територію держави-учасниці для передачі її у розпорядження Суду. Після отримання такого запиту держава-учасниця відповідно до власного процесуального законодавства повинна надати дозвіл на перевезення арештованої особи через свою територію, за винятком ситуацій, коли здійснюване перевезення може перешкодити передачі особи в розпорядження Суду або привести до її затримки. Надання дозволу не потрібно, якщо перевезення здійснюється повітряним транспортом та не передбачає посадки на території держави транзиту. Однак, якщо на території держави транзиту відбувається незапланована посадка і держава транзиту вимагає від Суду для продовження транзитного перевезення отримання відповідного запиту, така держава може затримати особу, що перевозиться, але не більше ніж на 96 годин з моменту незапланованої посадки, до отримання від Суду запиту про транзит.

Поряд із запитом про співробітництво Суд може звертатися до держав-учасниць також із запитом (проханнями) про надання допомоги у зв'язку зі здійсненням розслідувань або кримінального переслідування. Останні (держави-учасниці) відповідно до ч. 9 Римського статуту, Глави 11 Правил процедур доказування та процедур, передбачених у національному законодавстві, повинні виконувати запити Суду шляхом: а) ідентифікації і встановлення місця знаходження осіб або предметів; б) отримання доказів, включаючи свідчення під присягою, і збір доказів, включаючи думки експертів або висновки експертів, що необхідні Суду; в) допиту будь-якої особи, що перебуває під слідством або піддається судовому переслідуванню; г) вручення документів, включаючи судові документи; е) сприяння добровільній явці осіб як свідків або експертів до Суду; ф) тимчасової передачі осіб; г) проведення огляду місць або об'єктів, включаючи експертну огляд поховань; г) проведення обшуків і накладення арешту; і) надання протоколів і документів, включаючи офіційні протоколи і документи; ж) захисту потерпілих і свідків та збереження доказів; з) виявлення, відстеження і заморожування або арешту виручених коштів, майна та доходів, а також знарядь злочинів із метою подальшої конфіскації без шкоди для прав bona fide третіх сторін; л) надання будь-яких інших видів допомоги, не заборонених законодавством запитуваної держави, з метою сприяння здійсненню розслідування і кримінального переслідування за злочини, що підпадають під юрисдикцію Суду [1].

Проте, якщо держава-учасниця вважає, що надання допомоги за запитом Суду може становити загрозу її національній безпеці, вона може відмовити у наданні до-

помоги повністю чи частково або поставити її надання у залежність від виконання Судом або Прокурором певних умов чи вимог. При цьому, якщо запитувана держава відмовляється надавати допомогу за запитом, вона повинна негайно повідомити Суд або Прокурора про причини такої відмови. Якщо ж надання допомоги зумовнюється виконанням певних умов чи вимог, а Суд або Прокурор погоджуються отримувати допомогу на визначених державою-учасницею умовах, вони повинні дотримуватися їх і надалі.

Підсумовуючи характеристику форм здійснення міжнародного співробітництва та судової допомоги між МКС та державами – учасниками Римського статуту, варто відзначити, що не лише Суд наділений правом звертатись із запитом до держав-учасниць. Відповідним правом володіють також і держави-учасниці. Однак, на відміну від держав-учасниць, які зобов'язані виконувати запити Суду, Суд самостійно приймає рішення щодо можливості задоволення запитів про співробітництво та допомогу. Так, згідно з п. (а) ч. 10 ст. 93 Римського статуту Суд у разі отримання запиту про співробітництво або допомогу від держави-учасниці може співпрацювати з такою державою та надавати їй допомогу, якщо здійснювані її органами розслідування або судовий розгляд стосуються діяння, що становить злочин, який підпадає під юрисдикцію Суду, або утворює серйозний злочин відповідно до національного законодавства держави, яка запитує. Допомога, що надається Судом, може передбачати, зокрема, передачу заяв, документів або інших видів доказів, які отримані у процесі розслідування або судового розгляду, проведеного Судом, і допит будь-якої особи, затриманої за розпорядженням Суду [1].

Про те, що прийняття рішення щодо задоволення запиту є правом Суду, а не його обов'язком, зазначається також у п. 5 Правила 194 Правил процедур доказування: «Якщо Суд вирішує задовольнити запит держави про співробітництво та допомогу, то запит виконується, наскільки це можливо, відповідно до будь-якої процедури, викладеної у запиті, яка дозволяє забезпечити присутність осіб, вказаних у ньому» [2].

На аналогічних засадах вибудовуються взаємовідносини між МКС та державами, що не є учасниками Римського статуту. При цьому, на нашу думку, відповідні держави доречно розділити на дві групи. До першої групи слід віднести держави, які, не будучи учасниками Статуту, визнали юрисдикцію Суду на умовах, визначених ч. 3 ст. 12 Статуту, чим узяли на себе зобов'язання співпрацювати з Судом відповідно до ч. 9 Статуту без будь-яких затримок або винятків. Щодо другої групи, то її склад утворюють держави, які у будь-який з передбачених Статутом способів не визнавали юрисдикцію Суду. Так, згідно з ч. 5 ст. 87 Статуту Суд може запропонувати будь-якій державі, яка не є учасницею Статуту, надати йому допомогу відповідно до ч. 9 Статуту, а згідно з п. (с) ч. 10 ст. 93 Статуту – може задовольнити запит про надання допомоги з боку держави, що не є учасницею Римського статуту [1].

Важливо наголосити також на тому, що обов'язковою вимогою Статуту для здійснення вказаних взаємовідносин, оскільки Статут не є чинним для таких держав, є необхідність додаткового узгодження взаємних прав та обов'язків для їх учасників на основі спеціальних домовленостей, угод або на будь-якій іншій відповідній основі. З огляду на це можна стверджувати, що у відносинах між МКС та державами, що не є учасниками Римського статуту, основними нормативно-правовими підставами здійснення співробітництва та надання допомоги поряд із відповідними положеннями ч. 9 Статуту є спеціально укладені між ними міжнародні угоди (спеціальні домовленості або угоди). У разі, якщо держава, яка уклала спеціальну домовленість або угоду з Судом, відмовляється співпрацювати у виконанні запитів відповідно до будь-

якої такої домовленості або угоди, Суд може інформувати про це Асамблею держав-учасниць або, якщо це питання передано Суду Радою Безпеки, – Раду Безпеки.

Крім держав, Суд із метою здійснення співробітництва та надання йому допомоги може укласти міжнародні угоди з міжнародними та міжурядовими організаціями, а також звертатись із запитом про надання допомоги до міжнародних неурядових організацій. Однією з таких угод, наприклад, є Угода про взаємовідносини між ООН та МКС [3], яку було схвалено Генеральною Асамблеєю ООН шляхом прийняття резолюції 58/318 від 13 вересня 2004 р. та підписано 4 жовтня 2004 р. Таким чином, у відносинах між ООН та Судом вищезазначена Угода становить основу для здійснення постійного співробітництва, яке, зокрема, може передбачати сприяння з боку ООН діяльності Суду на місцях та, за необхідності, укладання додаткових домовленостей і угод.

У контексті досліджуваного питання варто зауважити, що від імені Суду правом укласти міжнародні угоди володіють різні особи. По-перше, правом укласти угоди або домовленості, що не суперечать Статуту та можуть знадобитися для полегшення співробітництва з будь-якою державою, міжурядовою організацією або особою, наділений Прокурор (п. (d) ст. 54 Статуту). По-друге, це Голова Суду, який має право укласти різні угоди з будь-якою державою, що не є учасницею Статуту, або з будь-якою міжурядовою організацією, положення яких стосуються загальних питань співробітництва, що належать до компетенції декількох органів Суду (ст. 2 Статуту; ч. 1 Положення 107 Регламенту Суду). По-третє, якщо мова йде про будь-які домовленості або угоди про співробітництво, предмет яких виходить за межі загальних питань співробітництва та не передбачає з міркувань конфіденційності поширення інформації про нього, то укласти їх від імені Суду має право Голова Суду або делегація від того органу Суду, під керівництвом якого проводились переговори по цій домовленості або угоді, наприклад, Група з надання допомоги потерпілим і свідкам (ч. 2 Положення 107 Регламенту Суду) [1; 4].

Підсумовуючи вищезазначене, необхідно відзначити, що окремим питанням здійснення міжнародного співробітництва МКС увага приділяється також у Фінансових положеннях і правилах МКС (Правило 110.18 «Співробітництво»), Угоді про привілеї та імунітети МКС (ст. 24 «Співробітництво з владою держав-учасниць») та Доповідах МКС.

Висновки. Отже, правовій регламентації здійснення міжнародного співробітництва та допомоги МКС приділяється увага у багатьох міжнародно-правових актах та документах, кількість яких поступово збільшується. Крім конкретних запитів про співробітництво і надання допомоги, багато з яких мають конфіденційний характер, Суд налагоджує з державами двосторонні обміни та механізми співробітництва, особливо в частині проведення аналізу та слідчих дій, відстеження і заморожування активів, захисту потерпілих і свідків, здійснення операцій із затримання, виконання покарань та умовного звільнення обвинувачених в очікуванні судового процесу. На постійній основі МКС співпрацює з ООН, міжнародними та регіональними організаціями, зокрема Африканським союзом, Європейським союзом, Лігою арабських держав, проводить регіональні конференції та семінари, присвячені різним аспектам застосування Римського статуту та проблемним питанням функціонування Суду.

Водночас, враховуючи результати проведеного дослідження, необхідно наголосити на необхідності продовження подальшого вивчення нормативно-правових підстав та форм здійснення міжнародного співробітництва та допомоги МКС, зокрема і з Україною, що, безумовно, є актуальним та становить як теоретичний, так і практичний інтерес.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Римский статут Международного уголовного суда от 17 июля 1998 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: [http://www.un.org/ru/law/icc/rome_statute\(r\).pdf](http://www.un.org/ru/law/icc/rome_statute(r).pdf)
2. Правила процедуры доказывания. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.un.org/ru/documents/rules/icc_rules.pdf
3. Соглашение о взаимоотношениях между Организацией Объединенных Наций и Международным уголовным судом. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/conventions/un_icc.shtml
4. Регламент Суда. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/B920AD62-DF49-4010-8907-E0D8CC61EBA4/277532/ICCBD010104_Russian.pdf

УДК 341.01:342

МІЖНАРОДНЕ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНЕ ПРАВО: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ТА ІНСТИТУЦІЙНОЇ СТРУКТУРИЗАЦІЇ

INTERNATIONAL TELECOMMUNICATION LAW: CONCEPTUAL APPROACHES TO DEFINITION AND INSTITUTIONAL

Процишен М.В.,

кандидат юридичних наук, державний уповноважений
Антимонопольного комітету України

У статті пропонуються до розгляду окремі результати дослідження концептуальних підходів до визначення та інституційної структуризації міжнародного телекомунікаційного права як підгалузі міжнародного інформаційного права в системі міжнародного права. При цьому за сутністю міжнародне право розглядається у двох взаємопов'язаних його складниках, таких як міжнародне публічне право та міжнародне приватне право. Основна увага у дослідженні звертається на структурування інститутів міжнародного телекомунікаційного права для комплексного вирішення питань правотворчості, правозастосування та правової науки і освіти.

Ключові слова: право, міжнародне телекомунікаційне право, міжнародне право щодо телекомунікацій.

В статье предлагаются к рассмотрению отдельные результаты исследования концептуальных подходов к определению и институциональной структуризации международного телекоммуникационного права как подотрасли международного информационного права в системе международного права. При этом международное право рассматривается в двух взаимосвязанных его составляющих, таких как международное публичное право и международное частное право. Основное внимание в исследовании обращается на структуризацию институтов международного телекоммуникационного права для комплексного решения вопросов правотворчества, правоприменения, правовой науки и образования.

Ключевые слова: право, международное телекоммуникационное право, международное право о телекоммуникации.

The article is devoted to coverage of individual research results regarding conceptual approaches to defining and institutional structuring of international telecommunications law, as a sub-sector of international information law. The international law considered in two interrelated components: public international and private international law. The focus of the study is drawn to structuring institutions of international telecommunications law for the purpose of settling complex issues of lawmaking, law enforcement and legal science and education.

Key words: law, international telecommunications, international law on telecommunications.

Постановка проблеми. Із проголошенням незалежності України як держави було вибрано курс на її інтеграцію до Європейського Союзу. Одним із стрижневих напрямів євроінтеграції України є адаптація, узгодження, гармонізація національної нормативно-правової бази до міжнародно-правових актів, у тому числі до законодавства країн Європейського Союзу. Зазначене має певну історію, що знайшла відображення і у низці нормативно-правових актів (НПА), таких як Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейським Союзом та його державами-членами (ратифікована Законом України від 10 листопада 1994 р. № 237/94-ВР); Програма інтеграції України в Європейський Союз (затверджена Указом Президента України від 14 вересня 2000 р. № 1072/2000); Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами – з іншої (ратифіковано із заявою Законом України від 16 вересня 2014 р. № 1678-VII, далі – Угода від 16 вересня 2014 р.).

Одним із важливих сегментів адаптації, узгодження, гармонізації національної нормативно-правової бази до міжнародно-правових актів, у тому числі до законодавства країн Європейського Союзу, є удосконалення правового забезпечення у сфері телекомунікацій (зв'язку).

Окремі аспекти удосконалення міжнародного співробітництва у сфері телекомунікацій впливають із по-

ложені таких НПА, як Комплексна програма створення єдиної національної системи зв'язку (затверджена Постановою Кабінету Міністрів України (КМУ) від 23 березня 1993 р. № 790); Концепції розвитку зв'язку України до 2010 року (затвердженої Постановою КМУ від 9 грудня 1999 р. № 2238).

Серед іншого Угодою від 16 вересня 2014 р. було передбачено наближення чинного законодавства України у сфері телекомунікацій та інформаційного суспільства до права ЄС – у підрозділі 5 (Телекомунікаційні послуги, статті 115–124), Главі 14 (Інформаційне суспільство, статті 389–395), у Додатку XVII (Нормативно-правове наближення, зокрема, у Доповненнях XVII–6 (Положення щодо моніторингу) та XVII–3 (Правила, що застосовуються до телекомунікаційних послуг)); зобов'язання стосовно сфери телекомунікаційних послуг та інформаційного суспільства відображено у пунктах 120 та 126–131 Плану заходів з імплементації Угоди, затвердженого розпорядження КМУ від 17 вересня 2014 р. № 847.

Серед іншого заходи охоплюють питання підготовки дорожньої карти зі впровадження та застосування актів ЄС, визначених в Угоді від 16 вересня 2014 р. Доповненнями XVII–3 (Правила, що застосовуються до телекомунікаційних послуг), здійснення порівняльно-правового аналізу розбіжностей та узагальнення результатів попередніх заходів щодо визначення невідповідностей чинної норма-